

— ganske ligesom i hin Tid, da hun som ung Pige havde haft sin Plads ved det samme Vindu og i en-
somme Timer byggede sig en Fremtid op i gyldne
Drømme.

Hun sad netop og tænkte paa denne Tid og paa det første Aar af sit Ægteskab, da Emanuel og hun levede ene med og for hinanden, og da hver Dags Samliv var en ny Aabenbarelse af en rig og ukendt Lykke for hende. Hun tænkte paa den første Vinters fredelige Aftener, da de sad sammen omkring Lampen, mens Emanuel læste højt for hende eller fortalte hende om sin Ungdoms ensomme Sjælekampe. I Tiden umiddelbart efter Guttens Død havde hun troet at spore ogsaa hos Emanuel en Længsel efter hine Dages Fred og Hygge. Men hun mærkede nu for hver Dag tydeligere, at hans Tanker var begyndt at søge deres egne Veje. Hvorhen de gik, vidste hun ikke; det var, som om hun i den sidste Tid havde mistet hans inderste Fortro-
lighed. Men i Følelsen af sin Afmagt overfor den Nedtrykthed, der mere og mere betog ham, kunde hun ikke finde Ro for den Tanke, at han gik og skjulte noget for hende, rugede over et begyndende Savn, som han ikke havde Mod til at tilstaa hende, og som han maaske ikke engang var sig helt bevidst, — en langsomt vaagnende Længsel efter det Liv og de Mennesker, som han tildels for hendes Skyld havde forladt.

Døren til Køkkenet aabnedes halvt, og Else stak sit store Hoved ind.

„Naa, det er dig, Hansine. Ja, vi havde jo ogsaa ventet jer . . . Hvor er Emanuel?“

„Han havde ikke Tid idag. Han kigger herind i Ugens Løb. Jeg skulde hilse fra ham.“

Elses Ansigt fik et stramt Udtryk og forsvandt fra Døraabningen. Efter nogle Øjeblikkes Forløb sagde hun ude fra Køkkenet, hvor hun gik og rumsterede med nogle Lerfæde:

„Det er svært, som Emanuel har faaet travlt paa